

ПРИЯТЕЛИ, ДА ВЯРВАМЕ В РУСИЯ!

ДА ВЯРВАМЕ В РУСИЯ, ВРАГОВЕ!

Минчо МИНЧЕВ

Този стих, който употребих за заглавие, е от поета Матей Шопкин. Позволих си тази волност не само защото днес е 9 май, Великият Ден на Победата! И не само защото светът е настръхнал отново. И отново „небето, заредено с взрив/ ще падне с трясък на площада“. А това означава, че някой трябва да бъде отговорен за мира. Историята ни учи, че Русия не започва войни.

Че тя само ги завършва! И че, когато лъжата за нея вече е обиколела земното кълбо, тя тръгва с истината, която пази в сърцето си, да я догонва. Велико е нейното търпение! **Важното е обаче, че Русия винаги застига лъжата.** Може би и именно заради това, поетът призовава и приятелите, и враговете да вярват в Русия.

Иначе ми предстои да разкажа за едно културно събитие.

На 7 май в Руския културно-информационен център, в София, бе представена поетичната антология „Шрапнели и рози“. Книгата излезе в навечерието на Деня на Победата - 9 май, и е щастлив резултат от плодотворното сътрудничество между Съюза на българските писатели и Фондация Устойчиво развитие за България. Талантливо намереното заглавие отговаря напълно на замисъла на съставителите: сърдечен поклон и преклонение на поетите на България пред великия подвиг на народите на Русия, по времето, когато тя се наричаше Съюз на съветските социалистически републики и водеше своята поредна Отечествена война, която историята на тази изстрадала и богохранима земя, справедливо определи като Велика. И днес, в паметта на кръвта на всеки руски човек, този ден е непоклатимият знак на признателността, на дълга, на честта и гордостта пред пролятата кръв на предците, пред саможертвата им в името на живота и бъдещето на Родината.

На стр. 7

Мемориалът в памет на загиналите край Ржев.

ЗА ИЗГУБЕНИЯ СВЯТ И БЛУЖДАЕЩИТЕ ХОРА

Животът на всеки човек е от значение! Този дар Божии, това чудо на природата, това уникално преживяване, е изключителна и единствена възможност за всеки човек да намери своя Път към Истината, да съучаства в движението на цивилизацията към върховете на знанието и духовното съвършенство. В естествения си стремеж към щастие, свобода и личен ус-

Георги ВАЦОВ

пех, хората постоянно търсят отговор на вечно терзаещия ги въпрос: "Каква роля ми е отредена на този свят?" Но има и други, които без да си задават въпроси, импулсивно следват за-

*Патриот е - душа дава за наука, за свобода,
но не своята душа, братя, а душата на народа!
И секиму добро струва, само, знайте, за парата,
като човек - що да прави? - продава си и душата.*

Христо БОТЕВ, 1873 г., в-к "Будилник"

ложено от природата и се боят да оцеляват, като мисията им в живота се свежда до участие в общия процес за продължаване на човешкия род. И едните, и другите, са част от цялото, от предначертаното, от вселенското многообразие и хармония, но те се различни

по това, че мислещите и активните с дръзновение "теглят" човечеството нагоре и напред, докато останалите, с вродените си страхове и пасивност, неосъзнато, стават съучастници на онези световни и подмолни титанични сили, които от момента на "сътворението" про-

тивоборстват на доброто, на възвишеното, на заповедите на Завета, на каузата за справедливост и здрав разум.

За вечната и сакрална битка, продължаваща хилядолетия, ни е думата!

Ние, гражданите на България, които отдавна или не толкова отдавна, сме отбелязали своя петдесетгодишен юбилей, през последните десетилетия живеем с усещането, че някъде по Пътя, неусетно за самите себе си.

На стр. 2

ЗА ИЗГУБЕНИЯ СВЯТ И БЛУЖДАЕЩИТЕ ХОРА

От стр. 1

През годините, изпаднахме от заобикаляния ни свят и сега не знаем как да се върнем обратно. Работата е в това, че за нас, с нашето възпитание и мироглед, е неестествено да сме съставна част от обществото, в което за мнозинството от хората предпочитаният ресурс е собственения им потенциал да прецакваш другарчето, да превръщаш печеленото на пари и ламтежа за власт в смисъл и главна цел на живота си.

В онези отминали години ние, „блуждаещите“ днес българи, уважавахме миналото си, пазахме старите вещи в домовете си, направени с любов и майсторство, защото те ни служеха с години, с качествата си за многократна употреба. В новото демократично време вездесъщата реклама ни преследва от всеки ъгъл, от всеки екран и високоговорител, задължава ни просто да купуваме и потребяваме, убеждава ни, че това е смисълът тук и сега, а завистта ни изяжда отвътре установим ли, че губим съревнованието по богатство и по възможности за безпирен и охолол сладък живот!

В онова, „лошото“ време, всички искрено се радвахме на обикновените неща в живота, ходехме си на гости семейно, уважавахме възрастните, имахме идеали и принципи, завещани от нашите родители, бяхме щастливи и изпълнени с гордост от всеки постигнат успех – личен и колективен. Имаше култура и разбиране в общуването между хората, високо се ценеше взаимопомощта, приятелството, проявената жертвователност в името на Родина и народа. Всичко това осмисляше нашия живот и ние не се питахме: „Защо сме на този свят?“, поради липса на време за такива въпроси.

Неотдавна прочетох, че за последните 40 години в света е произведен повече боклук, отколкото за цялата история на човечеството.

И този факт разкрива най-пълно порочната философия на този „*dolce vita*“, защото „използваме и изхвърляме“ дава всепозволеността на онези, които не са достигнали своите 50, да се отърват от всичко старо. И те бързат, защото ако не го направят са преследвани от страхът, че ще изпаднат от „мейнстрийма“! Нали новото им „всичко“ е придобито по „лесния“ начин! То не е изстрадано, не се ценят, и се подменя със същата лекота, с която е придобито! И това се случва не само с вещите, но и с ценностите, които някои съкровено пазят, а други бързат да се отърват от тях.

Джордж Буш-старши, 41-ви президент на САЩ.

„някой“ от „новия свят“ преобръна колективното съзнание така, че на всичко вечно да се дава срок на годност, а „изгодния“ за историческия момент „кланов интерес“, да се обявява за вечен. Затова се мъчат да ни втълят, че ние, обикновените хора, сме гости на тази Земя. И не трябва удобно да се „настаняваме“ в този темен свят, защото той е временен. Просто трябва бързо да преминем през него. И да не пречим!

Страхът от тежка болест и смърт, от бедност и уволнение, от загуба на любов и от приближавашата старост, парализират волята и желанието за съпротива у хората. Така човечество, в преобладаващото си мнозинство, безмълвно прие глобализацията и слободията като изход,

а постистините за Истина, фалишивите пари за „манна небесна“, популизъм и демагогията за „Път към демокрация“, а пандемията за „чистене“ на обществото от ненужния баласт! Това е „капит есенцията“ на „великото ново“, което ни донесе „Третия път“ на Бил Клинтън.

Това е и „идеологията“ на българския преход към пазарно стопанство и демокрация.

Набързо новоназначената компродорска политическа класа, отменяйки „лошите“ комунистически закони и скоростно разграждайки държавата, направи самозвани банкери - „фиантропи“ и откровени бандити, които заедно с нахлулите чужди спекуланти и родни авантюристи, трупейки първоначалните си капитали, създадоха новата хищна капиталистическа класа на България. И дойдоха кожодерите, които прегръщайки „вечната и нерушимата“ евроатлантическа друж-

да да е съзвучна с „гелото“ на своите кръстници и господари, си създаде съответната организация – НПО „Глобална България“, която роди човеконенавистия, уродлив, постсоциалистически модел на държава с лидери Бойко Борисов и прислужващия му изгърсак, Росен Плевналиев; с Цветелина Бориславова и Кристалина Георгиева; с Делян Пеевски и братя Домусчиеви, превърнали Отечеството в територия на фалшивите пари, изповядваща морал менте и защитаваща измислените „принципи“ на тяхната псевдодемокрация.

Логичен и крайно актуален днес е въпросът,

къде се загуби в тези тежки времена за нацията, българска научна и художествено-творческа интелигенция,

наследила хилядолетния и изключителен културен код на дедите ни – създателите на старобългарския език и книжовните школи в Преслав, Охрид и Търново, сътворила през XX век велики и непреходни образци в съкровищницата на световната култура и изкуство, оставила трайна следа в науката, в обществознанието, във философията и спорта? Какво беше това „цунами“, което в тези тежки времена за броещи години направи от открития към света и доброто българин, известен със своето трудолюбие и съпричастност към съдбата на Отечеството, в мълчалив и безучастен свидетел на „тържеството“ на посредствеността и простачицата, в търпелив съучастник във вахханалията на обезумелите властолюбци и сребролюбци, които с животинска страст грабят, мачкат, лъжат и рушат всичко, несъздадено от тях, и всеки, изпречил им се по избраният от тях път на безсърдечни слуги-клиенти на сатаната?

Отговорът е на повърхността, защото в случващото се на изконно българската земя през последните тридесет години, явно и натрапчиво се открива почерка на световните колониални системи, които с изградените си исторически стереотипи за промиване на мозъците на завладените народи така, че те да забравят традициите си, да не могат да се ориентират кое е добро и кое зло, да търсят надежда и упование само в отвъдокеанските и отвъдморски „благоделители“. Днес можем в детайли да опишем как на практика се случват нещата при овладяването и обездушаването на територията. Най-напред се сменят законите, след това се подбират „вискоинтелигентни“ ка-

дри за черната работа и бивши функционери, готови за няколко сребърника и гаранция – НПО „Глобална България“, която роди човеконенавистия, уродлив, постсоциалистически модел на държава с лидери Бойко Борисов и прислужващия му изгърсак, Росен Плевналиев; с Цветелина Бориславова и Кристалина Георгиева; с Делян Пеевски и братя Домусчиеви, превърнали Отечеството в територия на фалшивите пари, изповядваща морал менте и защитаваща измислените „принципи“ на тяхната псевдодемокрация.

Логичен и крайно актуален днес е въпросът, къде се загуби в тези тежки времена за нацията, българска научна и художествено-творческа интелигенция, наследила хилядолетния и изключителен културен код на дедите ни – създателите на старобългарския език и книжовните школи в Преслав, Охрид и Търново, сътворила през XX век велики и непреходни образци в съкровищницата на световната култура и изкуство, оставила трайна следа в науката, в обществознанието, във философията и спорта? Какво беше това „цунами“, което в тези тежки времена за броещи години направи от открития към света и доброто българин, известен със своето трудолюбие и съпричастност към съдбата на Отечеството, в мълчалив и безучастен свидетел на „тържеството“ на посредствеността и простачицата, в търпелив съучастник във вахханалията на обезумелите властолюбци и сребролюбци, които с животинска страст грабят, мачкат, лъжат и рушат всичко, несъздадено от тях, и всеки, изпречил им се по избраният от тях път на безсърдечни слуги-клиенти на сатаната?

Отговорът е на повърхността, защото в случващото се на изконно българската земя през последните тридесет години, явно и натрапчиво се открива почерка на световните колониални системи, които с изградените си исторически стереотипи за промиване на мозъците на завладените народи така, че те да забравят традициите си, да не могат да се ориентират кое е добро и кое зло, да търсят надежда и упование само в отвъдокеанските и отвъдморски „благоделители“. Днес можем в детайли да опишем как на практика се случват нещата при овладяването и обездушаването на територията. Най-напред се сменят законите, след това се подбират „вискоинтелигентни“ ка-

дри за черната работа и бивши функционери, готови за няколко сребърника и гаранция – НПО „Глобална България“, която роди човеконенавистия, уродлив, постсоциалистически модел на държава с лидери Бойко Борисов и прислужващия му изгърсак, Росен Плевналиев; с Цветелина Бориславова и Кристалина Георгиева; с Делян Пеевски и братя Домусчиеви, превърнали Отечеството в територия на фалшивите пари, изповядваща морал менте и защитаваща измислените „принципи“ на тяхната псевдодемокрация.

Адв. Владимир ШЕЙТАНОВ

Сред тези битки една изпъква с особената си жестокост - необявената война за децата. Война на тихия фронт. За нея, „свободната преса“ пише рядко, умерено, балансирано и почти веднага забравя. Само от време на време някоя непослушна статия ще наруши омертата, като „Под диктатурата на ЛГБТИ“ или „В Испания жена, която се самоопределила като мъж (трансжендър) е родила бебе“, или „В САЩ пуснали първия боен хеликоптер с изцяло хомосексуален екипаж“, или „В Белгия се проведе 4-та изложба-базар за сурогатни майки и бебета за осиновяване от мъжки хомосексуални двойки“, или „В пандемията повече сексуални посегателства на деца“.

Кратък шум и отново настъпва подозрителна тишина.

Войната за децата не е само гражданска война. Тя се води отвъд националните граници. Замесени са влиятелни външни сили, обединени в мощни групировки, проникнали в международните организации. Със стратегии и тактики, щабове, армии от добре платени „доброволци“, социолози, медици, юристи, дори теолози и др. С една дума - на война като на война. Има победители и победени. Има

С ДЪХ НА БАДЕМИ ИЛИ ИМЕТО НА ОТРОВАТА

Живеем в тревожен и настръхнал свят. Разкъсан от съперничества, конфликти и войни. Стари спорове оживяват, нови вражди се разгарят. Конфликти балкански, украински, арабски, персийски, азерски, арменски, таджикски, киргизки, корейски, латино и други. Войни локални, войни глобални. Страдат народи, пропадат държави, гинат милиони хора. „Стратезите“ в Давос провеждат Голямо Презареждане.

жертви. Има разрушения. Къде в този водовъртеж сме ние българите с новия цивилизационен избор на един бивш наш президент?

България също дава своя дан. Жертвите са хиляди. Децата с болно детство. Децата без семейство, без игри, без учи-

образовани кадри, медицинска грижа в детските заведения от семеен тип. Държавата е изтикана от социалната сфера от агресивни НПО. В цели градове и области социалната дейност е поета изцяло от неправителствения сектор, поради съкращаване на бюджетните разходи за социална подкрепа и увеличаване на платени социални услуги. В законодателството продължават да господстват провалени идеологизирани регулации. Това води до преразход на бюджетни средства и оскъпяване на социалната дейност. Бедна и разорена България пла-

заради едната прехрана на семейството.

Многократно се влоши следата за отглеждане и възпитание на българските деца. Икономическа и социална криза в резултат на Пандемията Ковид-19 разтърси от корен българското семейство. Не се удовлетворяват

лице, карантинирани, имунизирани, деинституционализирани. С училища, в които се изучава „Робинзон Крузо“ на Даниел Дефо, а не и „Ян Библия на Луната“ на Елин Пелин. Децата за благотворителност, но не и за щастливо детство. Децата на гурбета, чиито родители от години са в Испания, Германия, Италия или Великобритания

базисни потребности на децата, като изхранване, обличане и качествено образование. Държавната политика в областта на грижата за децата е тотално неадекватна. Институционалният капацитет на органите за закрила на децата е архаичен и неефективен. Липсват съвременна материална база, високо

ща скъпи социални услуги. В резултат, главоломно нараства количеството на децата отвъд чертата на бедността и без перспектива на реализиране. Борим бедността чрез услуги на пазарен принцип!...

Поне по един показател обаче българските деца отдавна са сред най-щастливите в света - по брой на регистрираните

ЗА ИЗГУБЕНИЯ СВЯТ И БЛУЖДАЕЩИТЕ ХОРА

г. във Вашингтон на Сара Нюкомб Макледон, на въпрос: „Аз не разбирам Вашата увереност, че Русия ще стане по-силна? Та тя съвсем неотдавна бе победена...“, Джордж Буш отговоря: „Аз бих искал да бъда такъв Приятел на Русия, както и Враг бях на Съветите. Трябва да се залага на най-добрия кон! Искате да разберете какви бяха ключовите роли на Америка за развитието на човешката цивилизация, бе 41-я президент на САЩ Джордж Буш-старши - бивш вицепрезидент и директор на ЦРУ, бивш постоянен представител на САЩ в ООН, човекът който знаеше всичко за величieto и разпада на СССР, за Варшавския договор и СИВ. В интервюто, дадено на 7 юни 1992

скостопански дотации в Съюза бяха в Украйна. Отива си Украйна и за Русия изчезва „черната дупка“ в бюджета за дотиране на селото. Основните потребности на социалната помощ са в Средна Азия и Закавказието. След като го няма Съюза, то и Русия, основният донор в Съюзния бюджет, престава да дотира многодетните мюсюлмански семейства – Украйна, Средна Азия и Закавказието, се оказват с бюджетни дефицити и потъват в бездната отчаянието, Русия се оказва с бюджетни профити и нейната хазна става по-голяма и по-мощна от съветската. А след това тя триумфално ще се завърне и всичко ще ни припомни, още повече, че нашата икономика е на границата на нуле-

вата печалба. Моят съперник Клинтън обещава „да стигнем икономиката“, а това означава, че ние отново ще влезем в дългове. Нашата икономика е в такова състояние, че ние повече не можем да вземаме заеми. А от своя страна това пък означава, че бюджетът ще е отрицателен и с времето ние ще станем „боси и голи“, а руснаците – богати и могъщи. И заради дружбата със силните и могъщите, моите безплатни бутчета, изпратени тогава, когато те нямаха какво да ядат, ще донесат огромни дивиденди. А биха донесли и още по-големи, ако можех да спра набезите на нашата вечно гладна глутница от хиени и чакали... Ех, ако бяхме успели да спасим СССР от разпад, и ако той свикнеше към нашата добра ръка и с времето успееше

да го опитомим като домашно кученце... Но днес вече нищо не може да се направи. Всички тези чакали сами решават съдбата си – аз познавам руснаците, те нищо не процапват и нищо не забравят.“

Пророчески думи на един голям президент, в които има и логика, и политическа интуиция, и здрав разум. Да, Буш положи огромен усилия да обезсили главната опасност за съществуването на капитализма – Съветския съюз, притежаващ мощно ядрено оръжие и привлекателна идеология. Но след победата, американският стабилизъм вместо да търси искрено взаимно разбирание и уважение към поваления враг, наводни РФ агенти, пренатели, спекуланти и диверсанти, а новият, 42-ят президент - Бил Клинтън и „глобалната държава“,

правозащитни организации на глава от детското ни население. „Светът е голям и спасение дебне отвсякъде“. От всякъде се предлага подкрепа, състрадателност, милосърдие, благотворителност, изследвания, проучвания, препоръки, услуги, нормативи. Де да бяха поне наполовина истински.

С дъх на бадеми

Днес, войната за децата е обвита с „оглушителна“ тишина. Огромната част от българите обаче така и не са разбрали, че против тях воюват. Безмълвстват и бездействат. Не осъзнават, че тази война се води за манталитета и мисленето на утрешния човек, за ценностите на идващите поколения, за собственото ни бъдеще. Не разбират истината, че това е война за суверенитет, за пътищата на нашето собствено развитие като нация и държава.

На международния пазар за концептуални оръжия няма дефицит. Всеки ден се раждат нови и нови идеи, доктрини, социални формули - все по-сложни и по-изобретателни. Старата османска политика на еничарството, фашистката политика за деца за чистокръвен арийска раса днес са замесени с нови доктринални разработки - хумани, изискани, благородни, правозащитно поднесени – ЕДНА ИЗТЪНЧЕНА МАНИПУЛАЦИЯ, С ДЪХ НА БАДЕМИ И МЕЖДУНАРОДНА ФЛАГРАНТНОСТ, ПОДНЕСЕНА КАТО ЗАКРИЛА ПРАВАТА НА ДЕТЕТО.

На чело място днес е издигнатата доктрина за „престъпния родител“. Експертни щабове ползват подобрени дивантни изключения, за да обосноват необходимостта от разкъсване на биологичните връзки между родителите и деца.

окрилен от победата, избрала доктрината „Третия път“, която по идея трябваше да създаде първото безкласово общество в човешката цивилизация, но на практика обаче цялата енергия „от ватъра на промяната“ се насочи към разрушаването на суперсилата, в т.ч. и към нейното разчленяване. Огромни финансови ресурси бяха хвърлени, за да бъде деморализирано руското общество. Бяха подпалени етнически войни, подклаждаше се социално напрежение. В бившите сателити на СССР се разпалваше и разпалва пещерна расофобия, а там, където имаше съпротива и непокорни ръководители, се премина към военни действия (бивша Югославия, Ирак, Грузия, Либия, Украйна) или „цветни“ революции (България, Молдова, Киргизия, Беларус).

На стр. 4

Зад идеята мимикрия тече битка за менталното пространство на обществото, за разрушаване на инстинкта за самосъхранение, за опазване на поколението. Целта е овладяване на детското съзнание и душевност от най-ранна възраст, за което е необходимо премахване на защитата на техните родители. Целта е да се прекъсне връзката между поколенията, да се разруши приемствеността, да се намалят когнитивните способности на бъдещото поколение. И не на последно място - да се разпилее опита на предходните поколения. В далечната пролясва философската същност на концепцията на ГОЛЕМИЯ РЕСТАРТ на стратезите от Давос.

Това обаче не може да бъде осъществено без насилие. Насилието е нелицеприятно, отблъскващо, грозно, ожесточаващо. То плаши обществото и затова трябва да бъде мимикрирано. Насилниците трябва да изглеждат като борци срещу насилието. За примери няма нужда да се ходи в гората.

Но нека да бъдем наясно.

Това не са редове на регрорад, израснал и приел насилието над деца. Не отричам последиците от насилието над нашите деца. Не оправдавам ориенталско отношение към децата и детската тема. Но не подкрепям и манипулацията с темата, с която се освобождават човеконенавистни пластове на мислене, планове за педофилия и инцест, стремежи към използване на детската чистота и искреност за груба плътска употреба. Това е смисълът на тези редове.

Историята за това изследване е история за една манипулация, поднесена елегантно, с мирис на международна цивилизованост.

лизованост.

На 19.04.2021 г. УНИЦЕФ - България (UNICEF.BG) публикува на своята електронна страница „Изследване за насилието над деца в България“. Подобни социологически изследвания са голяма рядкост, а у нас - изключение. Интересът към него е силен и неподправен. Още същия ден БНР и НОВА ТЕЛЕВИЗИЯ отразиха новината. А Канал 1 на БНТ му посвети специално студио в сутрешното си предаване на 22.04.2021 г., с участието на представител на УНИЦЕФ-България и Мариана Писарска от Национална мрежа за децата (НМД). Всички

Мариана Писарска от Национална мрежа за децата (НМД)

медии обявиха, че изследването било на УНИЦЕФ.

Самото изследване има двойствена цел: от една страна - да създаде обществени нагласи и възприятия за съществуването на насилие над българските деца и от друга - да превърне тези нагласи в основание за разработването на една бъдеща „политика срещу насилието над деца“ в България. Тази политика ще бъде използвана за приемане на нова българска стратегия за детето,

С ДЪХ НА БАДЕМИ

ревизия на закона за закрила на детето, както и разширяване на полето на действие на бизнеса със социални услуги за деца. Изследването е

своеобразна ОЦЕНКА НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

на бъдещото законодателство в България в тази област.

Показват ни го няколко събития, уж случайно съвпадащи във времето и в своята социална насоченост. Първо - изследването на CORAM INTERNATIONAL, изготвено

от Великобритания, част от Юридическия Център за Деца (ЮЦДЦ) „CORAM“, работеща през 2020 г., както и за цялото минало десетилетие. От птичи поглед личи идейното родство на двете инициативи, на УНИЦЕФ и НМД. Те споделят един и същ фокус - промяна на политиката по отношение на децата.

Но нека се вгледаме сега в същността на инициативата на УНИЦЕФ, за което ще ни помогнат няколко логични въпроса:

- Какво представлява Изследването от 19.04.2021 г.?
- Кои са неговите цели?
- Кои са неговите поръчители?
- Кои са неговите изпълнители?

Отговорът на авторите на изследването е следния: „проведеното по поръчка на УНИЦЕФ национално представително проучване от международната изследователска компания CORAM INTERNATIONAL, като дейността по събиране на данни в България е изпълнена от агенция ЕСТАТ“. „Изказаните становища и мнения в настоящия доклад са отговорност единствено на авторите и не отразяват непременно мненията и политиките на УНИЦЕФ“.

И така, твърдението, че ТОВА Е ИЗСЛЕДВАНЕ НА УНИЦЕФ е опровергано от самия УНИЦЕФ. Той не е автор, а поръчител.

Изпълнителят на изследването се оказва частна фирма CORAM INTERNATIONAL. Кой е CORAM INTERNATIONAL? Според публично достъпна информация това е изследователска и консултантска компания

от Великобритания, част от Юридическия Център за Деца (ЮЦДЦ) „CORAM“, работеща през 2020 г., както и за цялото минало десетилетие. От птичи поглед личи идейното родство на двете инициативи, на УНИЦЕФ и НМД. Те споделят един и същ фокус - промяна на политиката по отношение на децата.

Но нека се вгледаме сега в същността на инициативата на УНИЦЕФ, за което ще ни помогнат няколко логични въпроса:

- Какво представлява Изследването от 19.04.2021 г.?
- Кои са неговите цели?
- Кои са неговите поръчители?
- Кои са неговите изпълнители?

Отговорът на авторите на изследването е следния: „проведеното по поръчка на УНИЦЕФ национално представително проучване от международната изследователска компания CORAM INTERNATIONAL, като дейността по събиране на данни в България е изпълнена от агенция ЕСТАТ“. „Изказаните становища и мнения в настоящия доклад са отговорност единствено на авторите и не отразяват непременно мненията и политиките на УНИЦЕФ“.

И така, твърдението, че ТОВА Е ИЗСЛЕДВАНЕ НА УНИЦЕФ е опровергано от самия УНИЦЕФ. Той не е автор, а поръчител.

Изпълнителят на изследването се оказва частна фирма CORAM INTERNATIONAL. Кой е CORAM INTERNATIONAL? Според публично достъпна информация това е изследователска и консултантска компания

• Днес е ред на България.

Казаното дава ключ към загадаване кой осигурява поръчката и финансирането на изследвания за насилието над деца по целия свят.

Преки изпълнители на поръчката са Елизабет Яроу и д-р Софи Хеджис, под ръководството на проф. Каролин Хамилтън - изп. директор на CORAM INTERNATIONAL. Проф. Хамилтън е пенсионер. Тя е завършила юридическо

ИЛИ ИМЕТО НА ОТРОВАТА

образование в Университета в Есекс. Замела е поста на съветник на Комисаря по правата на детето на ООН и Комисар по въпросите на семейството и децата при Комисията по правни услуги. В момента е адвокат, колегата с дълъг професионален стаж.

Г-жа Софи Хеджис е магистър по демография и здраве, бакалавър по антропология и доктор по демография. Нейната докторска дисертация изследва проблемите на зависимостта между училище, работа и почивка при деца в две села в Северо-западна Танзания (<https://coraminternational.org/meet-the-team/>). Г-жа Яроу не е сред основния състав на компанията и за нея не разполагам с информация.

Работата по всяко едно национално изследване естествено не може да бъде осъществена без участие на местни експерти. Те се наемат и тяхната работа се заплаща от бюджета на проекта за изработване на изследването. Имената на българските експерти в конкретния случай са публикувани във въведеното към изследването. Това са експерти на български институции: МТСЦ, МВР, Министерство на правосъдието, МОН, ДАЗД, АСП, Национална асоциация на общините в България (НАОБ), НСИ. Но има и представители на неправителствени организации - Институт за социални дейности и практики (ИСДП) и Асоциация ДЕМЕТРА, и вероятно на Национална мрежа за децата (НМД), чийто представител участва в предаването по Канал 1 на БНТ от 22.04.2021 г.

ИСДП, ДЕМЕТРА и НАОБ,

както и значителна част от членовете на НМД, са частни доставчици на социални услуги за деца и имат приходи от тази дейност. В правно отношение, налице е явен конфликт на интереси.

Целите на изследването, според авторите, са две:

а) Да се изготви изчерпателна картина на актуалното състояние на нагласите, знанията, външните и практиките във връзка с насилието над деца (ННД) в България; и

б) Да се изготви оценка за разпространението на насилието над деца в България (детайлизирана по „видове“ насилие и средата, в която възникват отделните видове насилие) и да се проучат съответните рискови и защитни фактори с цел идентифициране на по-уязвимите групи деца.

ИЗСЛЕДВАНЕТО НЕ Е

ДЕН НА ОСЪЗНАТАТА ОТГОВОРНОСТ ПРЕД БЪДЕЩЕТО!

Скъпи сънародници, Утре е 9 май!

Ден на доблестта и общочовешката солидарност!

Ден, в който народите на света ликуваха: „Войната свърши! Победа! Мир!“

Ден, в който през 1945 г. антифашистката коалиция на Съветския съюз, САЩ и Великобритания постигна своя дългоочакван триумф!

На 9 май отдаваме почит на десетките хиляди български антифашисти, партизани и ятаци, които се бориха и допринесоха за победата над фашизма!

Изказваме признателността си към българските военни формирования, взели участие в заключителната фаза на Втората световна война. Участие, с което помогнаме за освобождението на Югославия, Унгария и Австрия.

На този ден, наред с Деня на Победата, отбелязваме и Деня на Европа. Защото на тази дата Европа възкръсна за нов живот - на мир, съзидание и просперитет. Защото без Победата, днес, ние и цяла Европа, нямаше да живеем с величието и с оптимизма на „Одата на радостта“!

9 май е ден на историческата памет и ден на дълбок размисъл за миналото, настоящето и бъдещето. Защото днешното поколение българи вече няма точна представа за ужасите на оная война. Защото се забравя значението на победата над фашизма. Защото превратно се представят причините, довели до войната и се омаловажават подвигът и героизмът на народите, донесли Победата и преди всичко приносът на СССР, дал над 25 милиона жертви.

В Деня на Победата, свели глава пред вечния огън нека си спомним за горящите Севастопол, Дюнкерк, Брест, Ковьнтри и Пърл Харбър, за хилядите селища в Русия, Украйна и Беларус. За Сталинград - града-символ на победата над нацистките агресори. За загиналите от глад и изтощение по улиците на обсаденния Ленинград. За героите спасили Москва!

Да си спомним за фашистките фабрики за масови убийства - Трелинка, Бухенвалд и Дахау. ТОВА Е ДЕНЯТ НА ОСЪЗНАТАТА ОТГОВОРНОСТ ПРЕД БЪДЕЩЕТО!

Нека се противопоставим на въвлечането на нашата родина в ескалацията на напрежение и конфронтация.

Нека се противопоставим на участието на България в нови политически и военни авантюри, обслужвайки чужди, а не национални интереси.

Нека се противопоставим на милитаризацията на Балканите и превръщането на Черно море в полигон за бъдещи сблъсъци. Защото след четири поколе-

ПРИЗИВ НА СОФИЙСКАТА ГРАДСКА ОРГАНИЗАЦИЯ НА БСП

спомним за горящите Севастопол, Дюнкерк, Брест, Ковьнтри и Пърл Харбър, за хилядите селища в Русия, Украйна и Беларус. За Сталинград - града-символ на победата над нацистките агресори. За загиналите от глад и изтощение по улиците на обсаденния Ленинград. За героите спасили Москва!

Да си спомним за фашистките фабрики за масови убийства - Трелинка, Бухенвалд и Дахау. ТОВА Е ДЕНЯТ НА ОСЪЗНАТАТА ОТГОВОРНОСТ ПРЕД БЪДЕЩЕТО!

Нека се противопоставим на въвлечането на нашата родина в ескалацията на напрежение и конфронтация.

Нека се противопоставим на участието на България в нови политически и военни авантюри, обслужвайки чужди, а не национални интереси.

Нека се противопоставим на милитаризацията на Балканите и превръщането на Черно море в полигон за бъдещи сблъсъци. Защото след четири поколе-

ващо от Азия и Африка. Осъществена е 170 проекта, заедно със 69 партньорски институции и организации. Консултира от 23 години. Сред нейните клиенти са МИНИСТЕРСТВОТО ЗА МЕЖДУНАРОДНО РАЗВИТИЕ НА БРИТАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО - DFID, поредица от международни правителствени организации, в т.ч. и двете специализирани организации на ООН: УНИЦЕФ, ПРООН, неправителствените организации в областта на правата на децата като PLAN INTERNATIONAL, Международната ФЕДЕРАЦИЯ ЗА СЕМЕЙНО ПЛАНИРАНЕ (IPPF), СПАСИ ДЕЦАТА, WARCHILD и CARE INTERNATIONAL. Всички тези институции и неправителствени организации са мощни и влиятелни центрове за работа с деца по целия свят.

Създадени в Европа и САЩ, те оперират основно в бедните страни на Азия и Африка.

Създадени в Европа и САЩ, те оперират основно в бедните страни на Азия и Африка.

Постигането на тези цели се оказа невъзможно: „Липсват изчерпателни данни за всички форми на насилие над деца в България. Макар да има изследвания на конкретни аспекти на насилието, като например сексуалното насилие или тормоза, никой досега не е събрал данни за всички форми на насилие“.

По принцип, подобно изследване е осъдено на неуспех в България. Неуспехът е предопределен от българската народопсихология. Нашето население традиционно не споделя мнението, че в България има системен проблем с насилието над деца. И резултатът е налице: в Част № 1 на Изследването, едва 30% от запитаните възрастни и 17% от децата и младите хора са отговорили на анкетите. Окончателният постигнат размер на извадка-

та е 1174 деца, 837 младежи и 1411 възрастни граждани. В Част № 2 от изследването картината е различна. В нея са само експерти, при това подобрени средприятелския кръг на интервюиращите, видно от текста на изследването. Има основание да се приеме, че този контингент хора имат свой личен интерес да дават друга интерпретация на фактическите данни. Интервюирани са едва 887 държавни служители от шест района в страната, със секторен профил: образование, правосъдие, полиция, социална подкрепа, здравеопазване. Проведени са 32 интервюта. И тук, както в Част № 1 на изследването, се проявяват двете основни слабости - ниска представителност и слабо качество на данните. Несериозно е да се правят изводи на основата на толкова малка извадка, при това само от 6 региона в страната.

Но за това, в следващия брой.

Следа

ЗА ИЗГУБЕНИЯТ СВЯТ И БЛУЖДАЕЩИТЕ ХОРА

От стр. 3

След 1993 г., ръководството на САЩ, налагайки глобализацията като основна парадигма на Новия световен ред, престана да разсъждава логически и опиянено от собствената си изключителност, започна да управлява света интуитивно, по измислени от самите тях правила за всеки отделен случай. Старата система в международните отношения, базирана на стриктното спазване изискванията на международното публично право, остана в историята, наред с привилегиите на ООН и Заключителния акт от Съвещанието в Хелзинки. Всичко това говори за неправилно избрана „стратегия“, за слепото калкулациране на печалбите от геополитическата „победа“, съпътствана от разоряване на конкурентите, в т.ч.

и тяхното физическо отстраняване. Подобен порочен стил на ръководство на световните дела не можеше да не доведе до

фатален отказ от обективната истина

и промотирането на безумни доктрини и стратегии, които приемат за доказан факт „края на историята“, но забравят, че има и друга Истина, и друг Път, и друг Живот. Така получиха терен за изява и пост-истините, и наглите манипулации, и демагогията, и фейк-новините. Дойде „златното“ време на задкулисите, на бруталната грубиянщина и презрението към останалия свят и обикновените хора - и всичко това на фона на еуфорията от собствената си изключителност и самоубий-

ствената заблуда, че вече и загинали са единствените повелители на Земята!

Във всички исторически епохи основата на онтологията, т.е. на философията за базата и принципите на битието, за неговата структура и закономерности, се е опирала на логиката и доказателства, които са крайъгълния камък на всяка мисловна система и на всяка система за действие. Получаваният в практическата дейност опит, в т.ч. и експерименталния, неговото многократно повторение е изпитана форма за доказване правилността на предприеманите действия. А логиката е начина за доказване на тази правилност. Съответно, всеки един глобален проект, независимо от неговия мащаб, се основава на логическа кон-

струкция, която е главния инструмент в процесите на познанието и действието в обществото. Основата на демокрацията са изборите. Те дават възможност за положителен подбор на кандидати чрез разкриване на лично превъзходство по притежавани и доказани качества и доказани качества, в условията на конкуренция при честно организирано състезание. Политиците - „кандидати за слава“, произнасят речи, които, за да бъдат убедителни и да печелят доверие, трябва да са изградени върху логика и доказателства, защото именно способността за логическо мислене е главната особеност на човешкия вид, а не красивите и грандомански приказки за това, което хората искат и очакват да чуят. Не е работеща и заблудата, че може

Следа

Уважаеми гости и господа,
Ваше превъзходителство,
Елеонора Митрофанова,
другарки и другари,

ЗА МИР, СВОБОДА, СОЦИАЛНА СПРАВЕДЛИВОСТ И БРАТСТВО

Слово на Калоян Парзов, председател на Столичната организация на Българската социалистическа партия, произнесено пред Паметника на Съветската армия в Деня на Победата – 9 май.

Днешният ден, 9 май, е знаменателна дата в живота на човечеството, с която искаме да поздравя всички вас.

Да ви поздравя с Деня на Победата и с Деня на Европа!

Този ден е голям празник и за България, не само защото сме част от Европейския съюз, но и защото страната ни и българският народ са дали своя принос за едно по-добро бъдеще.

Българският народ помни, че 9 май е преди всичко Ден на Победата над нацистка Германия! На 9 май, преди 76 години, беше повален най-опасният враг на човечеството – хитлерофашизмът!

На тази дата всяка година отдаваме почит пред съветските войни, които проляха кръвта си в името на свободата и човечеството.

Изражаяме признателността си пред всички знайни и незнайни мъже и жени от Съветския съюз, САЩ и Великобритания, от всички държави на планетата, които жертваха своя живот заради идните по-

коления.

С проявените храброст и висок дух, войните от Първа българска армия също изпълниха гражданския си дълг през последната фаза на Втората световна война.

Да, българо-руските отношения, отношенията между славянска и православна България и славянска и православна Русия, имат дълга история, изпълнена с примери на възход и противоречия, на многовековно сътрудничество и братство.

Българският народ, за разлика от част от управляващата ни политическа класа, е благодарен на руските хора, без които Девотомайската победа нямаше да се случи.

Нека преодолеем установеното през прехода статукво – да отсъства единно мнение и справедливо отношение към Русия. Нека не позволяваме да ни замесват в скандални афери. Нека не се поддаваме на чужди интереси,

идеологически внушения и агресии.

Днес, ние, българските социалисти, изправени пред Паметника на Съветската армия, заявяваме, че пазим и ще опазваме в сърцата и душите си спомена за 9 май, за героизма и себеприщанието на десетките милиони жертви на фашисткото нашествие.

Ние ще останем верни на завета да се борим за мир, свобода, социална справедливост и братство. Да се противопоставяме на всякакви посегателства на определени обществени кръгове, които вкарват нашето отечество в обречени авантюри срещу Русия и руския народ.

Поздравявам ви със светлата дата!

Честит 9 май! Празникът на саможертвата и свободата!

Празникът на единението между народите за мир и разбирателство!

ПРИЯТЕЛИ, ДА ВЯРВАМЕ В РУСИЯ! ДА ВЯРВАМЕ В РУСИЯ, ВРАГОВЕ!

От стр. 1

В своята многовековна история Русия е водила много и различни войни. И те са били страшни и кървави: срещу набезите на „мечоносците“ от Ливонския и Тевтонския орден; срещу попълзновенията на шведи и поляци; срещу „Мая хан и Бонапарта“, ако си спомним възторжения стих на народния поет Иван Вазов. Но макар и невъобразимо изпитание за руската държавност и свобода, никоя от тези войни не е имала безпределно човеконенавистническата идея да унищожи цял един народ, да съкруши неговия дух и да изличи достиженията на неповторимата му славянска култура и менталност. Това обаче бе основната задача на втория, след Наполеон, поход на „Обединена Европа“ за завладяването на Русия, обявено от Адолф Хитлер като „осигуряване на жизнено пространство за германската нация“. Хитлер обаче изглежда не е познавал творчеството на своя наистина велик сънародник – австрийският поет Райнхард Мария Рилке.

Диктаторите, дори когато са фюрери, са твърде небрежни и надменни към откровенията на поетите. Рилке бе написал, че „Всички страни граничат с държави, само Русия граничи с Бога!“. Днес, макар и с късна дата, можем да кажем, че Рилке е бил възхитително честен в своето прозрение. Защото Бог не изостави богохранимия руски народ и съхрани неговата земя. Вдъхна му вяра и сила към неговите водачи, генерали и офицери. Вдъхна му сили и преданост към паметта на предците, паднали за Отечеството. И небесата сякаш се разтвориха, когато призивно гръмна оркестърът на Александър. И се възправи на смъртен бой земята огромна. И закипа като черноморска вълна благодарната ярост в укрепените от Бога руски сърца. И стана така, че след Париж, руснаците за трети път влязоха в Берлин!...

Странна е магията на поетичното слово и необявениями с трансмисиите, които принасят поетичните прозрения. Рано отишлият си, непрежалелим от мен поет Андрей Германов, който също има стихотворение в антологията „Шрапнели и рози“, навремето писа многозначително: „Накой диктува!“

Мисля си, че нито съставителите: Атанас Звездинов, Боян джиев, Христо Радевски; поетите-антифашисти Никола Вапцаров, Христо Кърпачев, Никола Козлев, Кирил Маджаров и Антон Попов. Многоцветен и жив е поетичният славослов в тази книга на следвоенното поколение поети: Младен Исаев, Валери Петров, Александър Геров, Иван Пейчев, Богомил Райнов, Веселин Ханчев, Павел Матев, Георги Джагаров; след тях следва поетичната кохорта от времето на онези съзидатели на България, в която подвигът на руския човек и Денят на Победата – 9 май, стояха на най-високия и справедлив пиедестал, сътворен от слово и признателност. И читателят стига до по-

етите от времето, в което сякаш се случи немислимото: Русия и България се раздвеляха като ледени късове в морето на една отблъскваща и омагьосваща съблазън. И безпаметност. Особено достойнство на антологията и по-точно на поетите, помнещи „преди“ и „след“, е че не заглъхва в сърцата им великия зов на надеждата. И че те като преден отряд на наци-

теки на дълга „Ветерани, ветерани, ветерани! Ордели орлови ята!“; Георги Драбозов се обръща към Европа да не забравя, че днешният ѝ ден носи име на руски войник; а Матей Шопкин намира може би най-обобщаващата поетична формула: „Приятелю, да вярваме в Русия, да вярваме в Русия, врагове!“

Такъв е българският поетичен славослов на Деня на Победата – 9 май. Може би защото, както написа големият приятел на руската култура и литература Любомир Левчев „Всеки има своя хълм свещен, който трябва да бъде докрай защитен!... Талантът, това е Мамаев Курган, останалото е фашизъм!“

В последвалото литературно четене, ръководено с вдъхновение и такт от председателя на СБП Боян Ангелов, взеха участие: Георги Драбозов, Нико Стоянов, Надя Попова, Иван Есенски, Петър Анастасов, Трендафил Василев, Станка Вангелова, Боян Бойчев. Боян Ангелов прочете свое и на Атанас Звездинов стихотворение. Участие в това вълнуващо събитие взе и пишещият тези редове Минчо Минчев.

Накрая Станка Шопова, председател на Фондацията Устойчиво развитие за България, ргумент и основание, не само за антологията като литературен факт, а за всяка проява на българо-руското приятелство, се обръща към поетите, участниците в антологията и в литературното четене. Тя благодари за човешката им и поетическа позиция; за преклонението им пред подвига и Денят на Победата – 9 май.

Истината е непобедима и правдата тържествува винаги, когато словото е честно.

В България отбелязват „Деня на Победата“

Александър Стефанов - най-младият член на „Приятели на Русия и православния свят“

Бел. ред. На самия 9 май, в 13.10 ч., Руската информационна агенция RIA.NET.RU излъчи съобщение за честването на Деня на Победата в София. Поместваме краткия текст и снимката като доказателство, че сътворено от движение „Приятели на Русия и православния свят“, и лично от г-н Атанас

Стефанов, заслужава да бъде запомнено.

„Днес България отбеляза Денят на Победата. В София, посланикът на Русия в България, г-жа Митрофанова, е на снимка със заместник-председателя на движението „Приятели на Русия и православния свят“ г-н Атанас

Стефанов, неговият 13-годишен син Александър - най-младият член на дружеството, председател на партия МИР Симеон Славчев и Минчо Минчев, председател на партия „Нова Зора“ - също член на „Приятели на Русия и православния свят“. Това са хора в България, най-тясно свързани с Русия. Именно Атанас Стефанов

е човекът, който се зае с ремонта на паметника на Съветската армия в София. Без неговата намеса празникът нямаше да бъде такъв, какъвто е днес. Той поздравя руския и българския народ с думите: „Празникът на Победата е също и празник на Свободата. Ние никога не бива да забравяме кой ни е освободил.“

СПАС КЛЕПИКИ

Иван ЕСЕНСКИ

И ни настигна онзи леден мрак –
без светлинка, без огън, без пъртина.
И вкочанен от студ, светът застина
в сърцето на рождественския сняг...

Потропахме в селцето край Вологда
и някаква приведена жена
отвори и се спусна с вик: „Володя!“ –
навярно припознала в мен сина...

След малко чаят задимя и кротко
усещаш как ме гледа и мълчи,
а на стената с моите очи
се смееше от снимката Володка...

Снегът се вие вълн на колело,
син скреж смразените дървета сипят,
а майките се сепват и изхлипват,
открили с пръсти празното легло.

И пак отварят дървения скрин,
с надежди хранят своя бог всеяден,
костюми овехтели сънно гледат,
пелмени готвят още за един...

Но четвърт век – пробита от треви,
отлята в бронз, изсечена от камък –
една окървавена дума: „Мамо!“
към глухите им стаички върви.

Вологда, 1970

СЛОВО ЗА РУСИЯ

Матей ШОПКИН

Отново кремълски камбани бият,
отново веят волни ветрове...
- Приятели, да вярваме в Русия!
Да вярваме в Русия, врагове!

Какъв съдбовен път лежи зад нея
и колко стари рани от вражди!
И колко нови белези тъмнеят
по нейните страдалчески гърди!

Тя помни ноци на жестока жетва,
сподавен плач и кървави коси,
но пак можа с велика саможертва
планетата от гибел да спаси.

Какви ли луди версти не измина,
какви ли преизподни не позна,
но пак остана люлка и Родина
на правда, на любов и светлина.

И ето я – могъща, звездочела,
с трагични и пленителни черти,
под гордата закрила на Орела
към бъдните столетия лети...

Лети! И кремълски камбани бият!
Лети! И веят волни ветрове!...
- Приятели, да вярваме в Русия!
Да вярваме в Русия, врагове!

СЪН

Александър МЕЖИРОВ
1923 - 2009

След боя
бяхме изтощени, слаби,
душа и тяло нямахме сега.
Полковникът шегуваше се:
– Баби...
И падаше безсилен на снега.

А пък на нас ни беше безразлично
дали сме живи
в оня страшен час
и вярвай, смелостта ни безгранична
бе само от умора смъртна в нас.

Не мислехме
дали сме оцелели,
а може би умората надви
и в сън блажен
под своите шинели
един след друг отпуснахме глави.

Сънувах сън.
Водите му широки

браздеше плавно кораб насмолен,
в платната, всяващ радост и тревога,
плющеше волно вятърът солени.

Сънувах аз жената недостъпна,
далечната,
в косите си с цветя.
Със мамещи очи и лека стъпка
към палубата водеше ме тя.

Стояхме на кормилото, а близко
до кораба, в крайбрежния листак,
закука кукувица –
сякаш искаше
да ми даде съдбата таен знак.
Нанякъде летяхме, ранни птици
огласяха водата и брега...

Тъй сляха полумъртвите войници
край Шлиселбург, направо на снега.

Под пепелта последни съчки пукаха,
разсъмваше се в зимната гора.
Аз се събудих.
Кукувица кукаше
и невъзможно беше да умра.

Превод: Надя Попова

Явор ЧУЧКОВ

Наскоро един български бивш коментатор в американското държавно радио „Свободна Европа“, номиниран за наградата на Хелзинския комитет „Човек на годината“, публикува за пореден път свои разсъждения за Руско-турската „поборителна“ война: „Трети март е руско събитие, чието превръщане в национален празник на България е най-печалбарският ход в похода на руската пета колона у нас през последните три десетилетия“.

Подобни текстове се нароиха

през последните години. Авторите на такива четива твърдят, че Русия играла „театър“ чрез Руско-турската война от 1877-1878 г., „съзнателно измамил тогавашните наивни българи“, „подло измислила начин да ни привърже към себе си“ и „тайно подготвяла Берлинския договор“, който бил „изгоден за нея“. В крайна сметка, чрез Берлинския договор Русия „отнела“ от България половината от българските територии... (интересно от коя България ги е отнела, след като българска държава тогава още изобико не е съществувала?)

На стр. 10

БЕРЛИНСКИЯТ ДОГОВОР И БРУТАЛНОТО ИЗОПАЧАВАНЕ НА ИСТОРИЯТА В ИМЕТО НА АНТИРУСКАТА ПРОПАГАНДА

Берлински конгрес, художник Антон фон Вернер, 1881